

РЕШЕНИЕ

№ 489

гр. София, 11.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 9-ТИ ТЪРГОВСКИ, в публично заседание на петнадесети юни през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Светла Станимирова

Членове: Рени Ковачка
Васил Василев

при участието на секретаря Ива Андр. Иванова
като разгледа докладваното от Рени Ковачка Въззивно търговско дело № 20221001000413 по описа за 2022 година

за да се произнесе взе предвид следното:

С решение № 260082/31.01.2022год. постановено по т.№ 2591/2019год. по описа на СГС Фонд за гарантиране на влоговете в банките е осъден на основание чл.23, ал.1 от ЗГВБ/ отм./ да заплати на Адвокатско дружество „К. и партньори“ сума в размер на 9 880.28лева ,представляваща незаплатена част от гарантирания размер до 196 000лева на суми за изплащане на сметки на ищеца, открити в „ Корпоративна търговска банка“ АД /в несъстоятелност/ както следва : 1.собствени разплащателни сметки –с IBAN: ** **** * и IBAN: ** **** * и IBAN: ** **** * и 2 .клиентски сметки по смисъла на чл.39 от Закона за адвокатурата –с IBAN: ** **** * и IBAN: ** **** * като е отхвърлен иска за разликата над присъдения размер 9 880.28леда до предявения размер от 236 460.27лева и за законна лихва от датата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане.

Със същото решение Фонд за гарантиране на влоговете в банките е осъден да заплати на Адвокатско дружество „ К. и партньори „ разноски по делото в размер на 706.92лева , а Адвокатско дружество „ К. и партньори „ е осъдено да заплати на Фонд за гарантиране на влоговете в банките разноски по делото в размер на 8 393.01лева.

Решението е постановено при участие на „Корпоративна търговска банка „ АД /в несъстоятелност/ като трето лице помагач на страната на Фонд за гарантиране на влоговете в банките.

Третото лице-помагач- „Корпоративна търговска банка“ АД е депозирало въззивна жалба срещу така постановеното решение, в частта му , в която е уважен иска по чл.23, ал.1 от ЗГВБ / отм./ иск. Във въззивната жалба се поддържа ,че в обжалваната му част решението е недопустимо , а ако се приеме за допустимо- то същото е неправилно и необосновано. Твърди се ,че сумите по процесните влогове са предявени от Адвокатско дружество „ К. и партньори „ като вземания в

производството по несъстоятелност на „ Корпоративна търговска банка „ АД, че са включени в списъка на приетите от синдика вземания и че кредиторът-ищец ще бъде удовлетворен в рамките на производството по несъстоятелност, което прави исковата му претенция по чл.23, ал.1 от ЗГВБ /отм./ лишена от правен интерес. Твърди се също така ,че искът е неоснователен и неправилно бил уважен от първоинстанционния съд, тъй като по откритите клиентски сметки по чл.39 от ЗА не се дължи изплащане на гаранция от страна на ФГВ .В тази връзка се сочи ,че по тези сметки на ищеца са били предоставени от „ Корпоративна търговска банка“ АД привилегирани лихвени проценти, което ги изключва от специалната закрила съгласно предвиденото в чл. 5, ал.1 ,т.1 от ЗГВБ/отм./.

По изложените съображения се прави искане за отмяна на решението , в обжалваната му част и за постановяване на ново, с което предявения от Адвокатско дружество „ К. и партньори „ иска по чл. 23, ал.1 от ЗКВБ /отм./ за сумата от 9980.28 лева срещу ФГВБ да бъде отхвърлен , ведно с произтичащите от това последици.

Фонд за гарантиране на влоговете в банките е подал писмен, в който е изложил становище за основателност на подадената от „ Корпоративна търговска банка „ АД въззивна жалба и е определил първоинстанционното решение, в обжалваната от банката част като недопустимо и неправилно.

Писмен отговор на въззивната жалба е подаден и от Адвокатско дружество „ К. и партньори“ , с който се оспорва въззивната жалба на „ Корпоративна банка „ АД като неоснователна. В него се твърди ,че решението не е недопустимо в обжалваната му осъдителна част и се излагат съображения за това ,че приемането на вземането на ищеца в производството по несъстоятелност не го лишава от правен интерес да получи гарантирания размер от влога си. Правният интерес се обосновава с различния характер на правоотношенията ,възникващи по повод получаване на гарантирания размер на влоговете си по ЗГВБ/отм./ и тези в производството по несъстоятелност , с разликата в размера на сумите , които би получил ищеца по двете правоотношения и предвидената в чл.71, ал.2 от ЗБН възможност. Оспорват се твърденията във връзка с неоснователността на исковата претенция ,като се излагат доводи ,че клиентската сметка по чл.39 от ЗА не попада в изключенията на чл.5, ал.1 ,т.1 от ЗГВБ /отм./ Аргументи за последното са изведени и от дадените в Директива 94/19/ЕО разрешения.

По изложените съображения се прави искане за отхвърляне на жалбата като неоснователна и за потвърждаване на решението в обжалваната му осъдителната част.

Въззивна жалба, но срещу отхвърлителната част на решението, е подадена от Адвокатско дружество „ К. и партньори“. В жалбата се поддържа неправилност на изводите на съда ,направени във връзка с клиентските сметки на адвокатското дружество и тези относно дължимостта законна лихва върху гарантираните суми. Въз основа на изложени доводи във връзка с характера на клиентските сметки по чл.39 от ЗА ,сумите в тях и възникващите по отношение на тях отношения между адвокат и клиент , е заключено , че вложител по тези сметки се явява адвокатското дружество и като такова то, а не клиентите му, има право да претендира и да получи гарантирания размер на влоговете .Поддържа се ,че при основателност на иска по чл.23, ал.1 от ЗГВБ /отм./ и по общото правило на чл.86, ал.1 от ЗЗД , върху гарантирания размерна влога се дължи и обезщетение за забава , както и неприложимост на разпоредбата на чл.24, ал.2 от ЗГВБ, на която се е позовавал съда. В подкрепа на изложеното се цитира Решение № 969/23.04.2018год. постановено по т.д. № 6158/2017год. на ВКС.

По изложените съображения се прави искане за отмяна на първоинстанционното решение, в обжалваната му отхвърлителна част и постановяване на ново за уважаване на иска по чл.23, ал.1 от ЗГВБ /отм./ до пълня му предявен размер от 236 460.27 лева , ведно със законната лихва, считано от датата на предявяване на иска до окончателното ѝ изплащане.

Писмен отговор на така подадената въззивна жалба е подаден от „ Корпоративна търговска банка „ АД, с който се оспорва като неоснователна. В нея се поддържа недопустимост на иска по чл.23, ал.1 от ЗГВБ /отм./ касателно сумите по клиентските сметки на ищцовото адвокатско дружество ,поради липса на правен интерес. Изразява се становище ,че доколкото сумите по тези сметки не са част от имуществото на адвокатското дружество- чл.39, ал.1, изр.2 от Закона за адвокатурата ,а на негови клиенти ,то не може да предявява чужди права пред съд, освен в предвидени в закона случаи, а настоящият не бил такъв. Поддържат се като правилни мотивите на съда във връзка с характера на процесните клиентски сметки и се заявява становище че искът

правилно е отхвърлен за разликата до пълния предявен размер, тъй като специалните сметки на адвокатското дружество не попадат под обхвата на разпоредбата на чл.6 от ЗГВБ / отм./ и не подлежат на изплащане като съвместен влог. Поддържат се като правилни и мотивите на съда относно неоснователността на претенцията по чл.86, ал.1 от ЗЗД. Твърди се, че правилно първоинстанционният съд бил приложил разпоредбата на чл.24, ал.2 от ЗГВБ / отм./ и предвиденото в нея кореспондираше с разпоредбата на чл.6, ал.1 от ЗГВБ/ отм./ и предвиденото в чл. 23, ал.1 от същия закон сумиране на сумите по влоговете на едно лице, ведно с начислените до този момент лихви.

По изложените съображения се прави искане за отхвърляне на въззивната жалба на Адвокатско дружество „К. и партньори“ като неоснователна и потвърждаване на първоинстанционното решение, в обжалваната му част като правилно и законосъобразно.

Отговор на въззивната жалба е подаден и от Фонд за гарантиране на влоговете, с изложени съображения за нейната неоснователност. По идентични на посочените по-горе, като съдържащи се в писмения отговор на „Корпоративна търговска банка“ АД /в несъстоятелност / доводи, въззиваемият счита обжалваното решение за правилно и законосъобразно. Допълнителни доводи в подкрепа виждането на съда са изведени въз основа на приетото в Директива 94/19/ЕО и разпоредбата на чл.10, ал.5 от Наредба № 23 на БНБ. В подкрепа виждането на съда за приложението на чл.24, ал.2 от ЗГВБ / отм./ са цитирани множество съдебни актове, като соченото от въззивника такова в аргумент на противното. Решение № 969/23.04.2018 год. по т.д. № 6158/2017 год. на ВКС, се определя като изолирана съдебна практика. Като приложимо по спора относно дължимостта на законна лихва по чл.86, ал.1 от ЗЗД върху гарантирания размер на влоговете се сочи и Решение на Съда на ЕС /четвърти състав / 25.март 2021 год. по дело C 501/18.

По изложените съображения се прави искане за отхвърляне на въззивната жалба и потвърждаване на обжалваното решение.

В срока за писмен отговор въззиваемият- Фонд за гарантиране на вземанията е депозирал и насрещна жалба срещу първоинстанционното решение, в частта му, в която е уважен предявеният против него иск по чл.23, ал.1 от ЗГВБ / отм./ .В нея са изложени твърдения за недопустимост на решението в обжалваната му част като постановено по недопустим иск / доводи за което са изложени по-горе/ , както и за неговата неправилност и необоснованост. Доводите за неправилност на решението дублират изложените вече такива от въззивника, но в качеството си на въззиваема страна по подадената от Адвокатско дружество „К. и партньори“ писмен отговор, имащи отношение към клиентските сметки и притежанието на право на гаранция във връзка с тях.

По изложените съображения се прави искане за отмяна на първоинстанционното решение в обжалваната му част и постановяване на ново за отхвърляне на иска.

По вече изложени доводи за основателност на исковата претенция, въззиваемото адвокатско дружество претендира отхвърляне на насрещната въззивна, а по изложени вече доводи за недопустимост на и съотв. за неоснователност на предявеният иск третото лице помагач претендира потвърждаване на решението, в обжалваната му част, като правилно и законосъобразно.

В съдебно заседание страните поддържат становищата си и претендират разноски.

Като доказателства във въззивното производство са приобщени Писмо от Синдиците на КТБ с вх. № 20-7-0046/24.02.2022 год. с приложени към него документи.

Апелативен съд – София, упражнявайки правомощията си по чл.269 от ГПК, намира за установено следното :

Пред СГС са предявени иски по чл.23, ал.1 от ЗГВБ / отм./ и чл.86, ал.1 от ЗЗД. Ищецът- Адвокатско дружество „К. и партньори“, е твърдял, че е било предоставило на „Корпоративна търговска банка“ АД парична сума по силата на рамков договор за платежни услуги за юридически лица и еднолични търговци от 09.06.2014 год. като са открити следните банкови сметки: 1. Собствени на „К. и партньори“ разплащателни сметки както следва : IBAN : ** **** **** **, IBAN : ** **** **** **, и IBAN : ** **** **** ** и 2. Клиентски сметки по смисъла на чл.39 от Закона за адвокатурата както следва : IBAN : ** **** **** ** и IBAN : ** **** **** **. Посочил е, че към 06.11.2014 год. по сметка с IBAN : BG76 **** **** ** е имало наличност в размер на 6 008.00 лева, по сметка IBAN : ** **** **** **0- наличност в размер на 5.00 лева, по

сметка с IBAN : ** **** * -наличност в размер на 2.52евро или 4.93лева , по сметка IBAN : ** **** * - наличност в размер на 9 876.30лева , а по сметка IBAN : ** **** * -наличност в размер на 3 628 340.00 евро или 7 096 416.22 лева. и 2. Клиентски сметки по смисъла на чл.39 от Закона за адвокатурата ,поради което и на основание чл.23, ал.1 от ЗГВБ / отм./ във вр. с чл.4 от същия закон е заявил че му се следва да получи от вземанията по неговите собствени сметки като гарантиран влог в размер на 6 017.93лева , който не надхвърля законово определения размер от 196 000лева. В максимално предвидения от закона размер , а именно 196 000 лева ищцовото дружество счита , че следва да получат клиентите му по останалите две клиентски сметки , с оглед размера на наличностите по тях и на основания чл.23, ал.1 от ЗГВБ / отм./.

Ищецът е посочил също така ,че Фонда за гарантиране на влоговете в банките му е превел сума в размер на 186 107.72лева ,която според него не съответствала на гарантирания размер на влоговете за едно лице. Така претендирал ,след приспадане на платената от ФГВБ сума, заплащане на още 5 872.80лева като гаранционен размер по отношение собствените му разплащателни сметки и още 230 587.47лева като гаранционен размер по отношение на клиентските му сметки или общо сума в размер на 236 460.27лева. Последната сума е посочил неплатен гарантиран размер на влога му в „ КТБ“ АД , дължим му се от ФГВБ предвид отнетия лиценз за банкова дейност на търговската банка .

Ответникът е оспорил исковете. Направил е възражения за неговата недопустимост на основание чл. 26, ал.2 от ГПК и липса на правен интерес. В тази връзка е посочил, че ищецът не притежава процесуална легитимация за предявяване на исковете касателно клиентските сметки. Основавайки се на разпоредбата на чл.39 от ЗА е направил извод ,че сумите по тези сметки са в притежание на клиентите на адвокатското дружество- ищец , което не може да предявява права от тяхно име. Оспорва в случая а е налице и процесуална субституция ,тъй като тя не може да произтича от частноправна уговорка. По същество на исковете ответникът е изложил доводи за тяхната неоснователност. По отношение претендираната гаранция касателно клиентските сметки неоснователността на иска по чл.23, ал.1 от ЗГВБ / отм./ е аргументирана с липсата на право у ищеца да претендира нейното заплащане, тъй като не е притежател на средствата по двата влога, както и с недължимост на гаранцията, поради това, че сумите по гаранцията попадат в изключението по чл.5, ал.1 ,т.1 от ЗГВБ / отм./ Поддържа неоснователност на иска и по отношение на останалите разплащателни сметки с твърдение, че наличностите по тях към 06.11.2014год. са били в размер на 6 026.26лева и ищецът е получил гаранция за тях в пълен размер. При условията на алтернативност и в случай на приета основателност на иска и по отношение на двата вида сметки ответникът възражава срещу претендирания размер, определяйки го завишен. Като относими относно размера на исквата претенция счита , че следва да се съобрази и обстоятелството ,че вземанията по банковите сметки са включени от синдика на „ КТБ“ АД в несъстоятелност в списъка на приетите вземания. Поддържа ,че претенцията по чл.86, ал.1 от ЗЗД е неоснователна ,тъй в чл.24, ал.2 от ЗГВБ / отм./ е предвидена недължимостта на лихви по гарантирани влогове.

С допълнителна искова молба ищецът е пояснил ,че претендира плащане на гаранция както по собствените и разплащателни сметки ,така и по клиентските си сметки, че е отнесъл извършеното от ФГВБ плащане в съотношение- 185 962.59лева за клиентските сметки и 145.13лева-за собствените му разплащателни сметки. Оспорил е възраженията на ответника за недопустимост на иска и е изложил твърдения ,че е титуляр на клиентските сметки и като такъв е предявил исковете по чл. 23, ал.1 от ЗГВБ / отм./ и че съгласно чл. 39 от ЗА във връзка с чл. 292,ал.2 от ЗЗД адвокатското дружество има право да получи гаранция от Фонда във връзка със сумите по клиентските си сметки, тоест че търси защита от свое име ,но за сметка на своите клиенти. Със същите аргументи оспорва възражението на ответника и за липса на правен интерес от предявяване на иска. Счита ,че и излага съображения за това ,че има право на гаранция относно клиентските сметки , основавайки се на характера на сметката по чл.39 от ЗА, и тълкувайки разпоредбата на чл.6, ал.3 от ЗГВБ / отм./ Счита , че с оглед претендираната гаранция и за двата вида сметки и пропорционалното разпределение между тях на получената от Фонда гаранция, гаранцията по собствените на дружеството разплащателни сметки не се счита за платена изцяло. Оспорва твърдението и излага доводи за това ,че по клиентските сметки не е получен привилегирован лихвен процент , поради което не е налице твърдяното от ответника изключение по чл.5, ал.1 ,т.1 от ЗГВБ / отм./ и респ. има право на гаранция. Не счита ,че по отношение размера следва да се съобразява размера на приетите му вземания в производството по несъстоятелност на

„ КТБ „ АД в несъстоятелност и да се извършва прихващане, при наличие на платени суми. Поддържа акцесорния иск по чл.86, ал.1 от ЗЗД ,като счита че в случая е неприложима разпоредбата на чл. 24, ал.2 от ЗГВБ / отм./

В отговор на допълнителната искова молба ответникът е доразвил доводите си в подкрепа възраженията си за недопустимост на иска и неговата неоснователност.

В първоинстанционното производство и по искане на ответника „ Корпоративна търговска банка „ АД в несъстоятелност е конституирана на основание чл.214 ,ал.1 от ГПК като трето лице- помагач на страната ответника.

В писмено становище по делото третото лице- помагач е подало писмено становище ,съдържащо доводи за недопустимост на иска и за неговата неоснователност, които в по-голямата си част се препокриват с изложените такива от ответника. Въведено е ново възражение за недопустимост на иска , изведено от включването на вземането на ищеца в списъка на приетите от синдика вземания на „ КТБ „ АД в несъстоятелност.

СГС се е произнесъл по така предявените искове като ги е уважил частично с обжалваното в настоящото производство решение.

Апелативен съд –София, като взе предвид оплакванията в жалбата, становищата на страните и събраните по делото доказателства, напълно споделя установената от първоинстанционния съд фактическа обстановка.

На 09.06.2014год. и по повод искане на Управителя на Адвокатско дружество „ К. и партньори“ между дружеството като „ клиент“ и „ Корпоративна търговска банка „ АД като „ банка „ е сключен безсрочен рамков договор за бъдещо изпълнение на отделни или поредица платежни операции, разрешени от клиента ,както и задълженията и условията от банката на платежни сметки , открити по искане на клиента и при спазване на специалните и /или допълнителни условия за водене на съответния вид сметки. В договора е налична договореност / чл.4 / за начисляване на лихва върху сумите по съответните банкови сметки с текущ годишен лихвен процент в размерите съгласно Скалата за стандартните лихвени проценти ,които банката прилага към привлечените средства от клиенти, която е неразделна част от Тарифата за лихвите, таксите и комисионните , които банката прилага при операциите си с клиенти или при лихвените условия на конкретен банков продукт.

Въз основа на така постигнатата договореност с Анекс № 492629 от 09.06.2014год., Анекс №492657/09.06.2014год. и Анекс № 4926/09.06.2014год. са разкрити в „ КТБ“ АД три разплащателни сметки с титуляр „ К. и партньори“ Адвокатско дружество , а именно : IBAN : ** **** * , IBAN : ** **** * , и IBAN : ** **** *.И в трите анекса е договорено банката да начислява лихва върху сумите по разплащателните сметки с текущ годишен лихвен процент в размер на 0.1000%.

Въз основа на постигнатата договореност е сключен на 09.06.2014год. и договор за клиентска сметка на адвокатско дружество ,по силата на което в „ КТБ“ АД е открита „клиентска сметка „** **** * с титуляр Адвокатско дружество „ К. и партньори“. -наличност в размер на 3 547 772.20 евро . В чл.3 от договора е договорено начисляването върху наличната по клиентската сметка сума /когато тя е в размер над 1 000 000 евро на годишна лихва с текущ годишен лихвен процент в размер на 1.00%, в случай ,когато сумата намалее под 1 000 000 евро- стандартен лихвен процент в размер на 0.1%.

По делото не е спорно ,че Решение № 138 от 06.11.2014 г. на УС на БНБ е отчет лиценз за извършване на банкова дейност на „ Корпоративна търговска банка“ АД , като с Решение № 664 от 24.04.2015 г., постановено по т. д. № 7549/2014 г. на СГС, същата е обявена в несъстоятелност, а с Решение № 1443 от 3.07.2015 г. по т. д. № 2216/2015 г. на САС е определена начална дата на неплатежоспособността - 20.06.2014 г.

По делото е налична кореспонденция, водена между ищцовото дружество и квесторите на „ КТБ“ АД във връзка с отчетия лиценз, в които се съдържат данни открити в банката от ищеца и клиентски сметки по смисъла на чл.39 от ЗА, а именно : IBAN : ** **** * и IBAN : ** **** * ,както и за титулярите на средствата в тях. От приложено банково удостоверение от 15.06.2015год. е видно ,че към 06.11.2014год. наличностите по разплащателните сметки и по клиентските сметки на ищеца в банката са както следва IBAN : ** **** * -е имало наличност в размер на 5 853.46лева, по сметка IBAN : ** **** *- наличност в размер на

4.87лева, по сметка с IBAN : ** ***** –наличност в размер на 2.45евро, по сметка IBAN : ** *****- наличност в размер на 9 880.28лева , а по сметка IBAN : ** ***** наличност в размер на 3 547 772.20 евро .Част от тази кореспонденция е списък на клиентите на ищцовото адвокатско дружество със средства по двете процесни клиентски сметки, съответстващ на приложения такъв към исковата молба.

По делото са налични извлечения от процесните пет сметки към 09.06.2015год.

В изпълнение на задължение по чл.190 от ГПК, третото лице помагач е представило по делото данни, от които е видно ,че за периода от 05.11.2014год- до 06.11.2014год. Адвокатско дружество „К. и партньори“ се било титуляр на процесните пет сметки Видно е също така ,че само един от клиентите на дружеството по цитиран по-горе списък също е бил титуляр на сметка в „КТБ“ АД, а именно „Спийд Мениджмънт „ЕООД. Представило е и извлечение и извлечение от процесните пет сметки , установявайки наличности по тях към 06.11.2014год.

По делото са представени документи , от които е видно че на 05.12.2014год. по сметка на ищцовото дружество е постъпила сума в размер на 186 107.72 лева.

Налична по делото е справка по хронология за сметка 5031 клиенти от 05.12.2014год.

С Решение № 1363/10.07.2017год.,постановено по т.д.№ 3695/2016год. по описа на СГС е оставено без уважение възражение на Адвокатско дружество „К. и партньори“ –в качеството му на титуляр на собствени разплащателни сметки ,както и на пълномощник и довереник на клиенти ,притежаващи средства по клиентски сметки на адвокатското дружество срещу Решение № ЗБН 66-478/20.01.2016год. на синдиците на „КТБ“ АД в несъстоятелност .Така постановеното решение е обезсилено като недопустимо с Решение № 2017/27.07.2018год-, постановено по т.д. № 4645/2017год. по описа на САС и производството по делото е прекратено .Цитираното решение на САС не е допуснато до касационно обжалване- Определение № 405/22.07.2019год., постановено по т.д. № 3126/2018год. на ВКС.

По делото са налице данни за изготвена втора частична сметка за разпределение на налични суми между кредиторите на „КТБ“ АД в несъстоятелност, в която в полза на ищцовото дружество са предвидени за изплащане като вложител на суми в размер на 604 213.83лева.

От изготвената по делото и неоспорена в тази си част основна и допълнителна съдебно-икономическа експертиза от 05.02.2021год и 16.04.2021год. се установява ,че към 06.11.2014год. по разплащателна сметка ** ***** с титуляр Адвокатско дружество „К. и партньори“ и имало наличност в размер на 6 025.18лева и лихва в размер на 0.15 лева. След приспадане на такси към същата дата е хормирано салдо в размер на 6 010.33лева от което на същата дата е прехвърлена сума към ФГВБ в размер на 156.87лева или наличното салдо към 06.11.2014год. е в размер на 5 853.46лева. При осъществени идентични счетоводни операции от експертизата се установява ,че остатъчното салдо по останалите сметки с титуляр ищцовото адвокатско дружество към 06.11.2014год. е както следва : по сметка IBAN : ** *****-4.87лева ,по сметка с IBAN : ** *****- 2.45 евро, по сметка с IBAN : ** *****- наличност в размер на 9 880.28лева , а по сметка IBAN : ** ***** - 3 547 772.20 евро .

От експертизата се установява също така ,че на 05.12.2014год. от ФГВБ е извършено плащане в размер на 186 119.72лева от банкова сметка в „Банка ДСК“ АД при банкова сметка в ОББ АД с получател „К. и партньори“ с основание на превода „ прехвърляне на суми от КТБ“. След удържане на такса са превода получената сума е в размер на 186 107.72лева .Установява се ,че изплатената сума включва следните семи и сметки на ищеца както следва : за сметка IBAN :** *****- 4.93 лева, за сметка IBAN :** *****- 5.00лева , за сметка : IBAN :** ***** – 180 099.46лева и за сметка IBAN : ** ***** *- 6 010.33 лева.

Установява се ,че прилаганите лихвени условия по специалната сметка в евро с IBAN ** ***** с титуляр ищеца се различават /отклоняват от стандартните лихвени условия на „КТБ“ АД действащи през периода от сключване на договора .09.06.2014год. до 06.11.2014год.,като отклонението е в размер на 10 пъти. В експертизата са налице данни ,че начислената договорна лихва върху сумата по специалната сметка на ищеца /IBAN ** *****/ е в размер на 14 513.36 евро ,като при стандартен лихвен процент същата би била в размер на 1 451.34евро. Налице са данни и за това през периода от 2012год. до 20.06.2014год. са изплатени от „КТБ“ АД лихви по индивидуални депозити са в общ размер от 39 736 592.65лева ,че одобрения процент за удовлетворяване на кредиторите на „КТБ „ АД , обявена на 25.04.2017год. е в размер на 11.304 %

като предвидените за изплащане на ищцовото дружество по втората частична сметка за разпределение сума е в размер на 604 213.83 лева при прието вземане в общ размер на 6 986 294.67 лева.

От допълнителната експертиза, депозирана на 16.04.2021 год. се установява че липсва в ищцовото дружество разработена и / или одобрена методика за разпределение на изплатените от ФГВБ гаранционни суми, като вещото лице предполага, че това следва да бъде извършено пропорционално, съобразно относителното тегло на паричните средства на съответния клиент. Според експертиза липсват данни за предоставена от квесторите на „КТБ“ АД информация относно начина на разпределение на преведените от ФГВБ суми. Установява се, че ищцовото дружество е включен като кредитор под № 383 с вземане с размер на 9 613.64 лева и кредитор под № 384 с вземане на 6 976 681.03 лева в списъка на приетите вземания в ТР на 21.08.2015 год, както и че след постъпване на сумата от 186 107.72 лева от ФГВБ ищцовото дружество е извършил пропорционално разпределение на получените средства към своите клиенти. Вещото лице е констатирало и че за периода от 15.01.2016 год. до 25.03.2021 год. от клиентските партии са изплатени средства в общ размер на 527 616.22 лева, а са постъпили общо 902 евро като са изплащани разноски по фактури, друга част за върнати на съответните клиенти като средствата са изплатени от специална сметка на ищцовото дружество с IBAN ***** ****.

От заключение –допълнение от 16.04.2021 год. се установява, че в ищцовото дружество се води справка по хронология за сметка 5031 „Клиентска сметка лева ОББ“ с отделни счетоводни партии, както и че не е извършено плащане от получената сума в размер на 185 962.59 лева към клиенти. Установява се, че съгласно обявената в ТР частична сметка за разпределение от 25.04.2017 год. на ищцовото дружество са разпределени суми в общ размер на 790 639.22 лева, които са получени на 26.06.2020 год. Така получената сума е разпределена по партидите на клиентите в съответствие с принципа на разпределение на сумите, постъпили от ФГВБ. Експертизата съдържа констатация, че ищецът е издавал сметки за адвокатски хонорар и проформа-фактури за дължимо възнаграждение за част от клиентите, описани в приложение към експертизата.

В допълнение на допълнителното заключение от 19.04.2021 год. е посочено, че управителят на адвокатското дружество и упълномощено от него лице- В. Д. се разпореждат със средствата от специалната сметка с титуляр адвокатското дружество.

По делото е допусната повторна съдебно икономическа експертиза по въпроси 3, 4, 13, 14 и 15 от основното заключение и по въпроси 6, 8 и 9 от допълнителното заключение, като на повторната експертиза са поставени и допълнителни въпроси.

В изготвената в първоинстанционното производство повторна съдебно-икономическа експертиза, депозирана на 09.07.2021 год. са посочени в табличен вид /стр. 5, 6 и 7 /сумите по банкови сметки, открити в „КТБ“ АД към 06.11.2014 год. по банкови сметки на ищеца и по клиентски сметки. Така са констатирани суми в общ размер от 7 112 310.45 лева, от които 6 017.93 лева по банкови сметки на ищеца и 7 106 292.52 лева по клиентски сметка. Констатирана е отделна сметка с титуляр „Спийд мениджмънт“ ЕООД, също клиент на ищцовото дружество, без наличности и движение по нея. В експертизата е налице констатация, че от така посочените в табличен вид суми, тези които не надвишават гарантирания влог от 196 000.00 лева са в общ размер на 422 565.57 лева, от които 6 017.53 лева по банкови сметки на ищеца и 416 550.05 лева по клиентски сметки. Изключение прави сумата от 6 885 742.47 лева, принадлежаща на „Кариферт Ентернешънъл Офшор САЛ.

В експертизата е посочил, че получената от ФГВБ следва да бъде разпределена пропорционално с оглед наличностите по банковите сметки или както следва: 157.47 лева по банкови сметки на ищеца, и 185 950.25 лева по клиентски сметки, като извършеното разпределение от ищеца е както следва: 145.13 лева по банкови сметки на ищеца и 185 962.59 лева по клиентски сметки.

От експертизата е видно, че ищцовото дружество е получило плащане на суми, заделени му по частична сметка, публикувана на 25.04.2017 год. в общ размер на 790 639.22 лева. Видно е също така, че към 06.11.2014 год. по клиентската сметка са били налични 82 306.89 евро, а по клиентската сметка в лева- 1 326.73 лева, за които суми адвокатското дружество е издало на клиентите си „Кариферт интернешънъл офшор сал сметка и отчет за адвокатски хонорар в размер на 82 306.89 евро и на „Миме“ ООД-на стойност 1 326.73 лева.

В експертизата са налице данни, че разпределението на сумата от 185 962.59 лева са

разпределени между клиентите на ищцовото дружество на база извлечение на сметка ,както че за периода от 15.01.2016год. до 21.05.2021год. от банкова сметка IBAN ***** **** в „ Банка ДСК“ ЕАД са извършени плащания в полза на клиенти на ищеца в обща размер на 169 633.18лева ,като плащанията към всеки клиент са дадени в табличен вид / 13 и 14 от експертизата /.

Според повторната експертиза предвидената за изплащане на сума на ищеца съгласно четвърта частична сметка за разпределение е в размер на 356 318.66лева,което съставлява 5.10% удовлетворяемост. Посочено е , че ищцовото дружество е получило суми единствено от първата сметка за разпределение, като по останалите сметки за разпределение не е получавало . Изчислено е ,че процента на удовлетворяване на ищцовото дружество е 25.07%, а процента на изплатените суми е в размер на 11.32%.Направено е заключение ,че наличието на привилегировани лихвени условия, предлагани от „ КТБ“ АД на определени свои вложители не са посочи при одиторския одит като условия, спомагащи за влошаването на финансовото състояние на банката.

При така установената фактическа обстановка се налагат следните изводи от правна страна:

Първоинстанционният съд е бил сезиран по иск с правно основание чл. 23, ал.1 от ЗГВБ / отм./ , съединен с иск по чл. 86, ал.1 от ЗЗД за заплащане на гарантирани размери по три разплащателни сметки и две клиентски сметки по чл.39 от ЗА, открити в „ Корпоративна търговска банка“ АД, ведно със законната лихва ,считано от датата на предявяване на иска до окончателното изплащане на сумата.

Постановеното по така предявените искове решение ,предмет на обжалване в настоящото производство , не е недопустимо и поддържаните и в настоящото производство от ответника и третото лице-помагач доводи за това са несъстоятелни.

От представените по делото писмени доказателства, както и от констатациите на изготвените в първоинстанционното производство съдебно-икономически експертизи /съдържащи непротиворечиви данни по този въпрос/ се установява по категоричен начин, че в производството по несъстоятелност на „ Корпоративна търговска банка „ АД са приети вземания на ищцовото дружество въз основа на процесните пет банкови сметки в общ размер на 6 986 294.67лева .Тези данни не дават основание да се приеме , че за ищцовото дружество не съществува правен интерес от предявяване на иска по чл.23, ал.1 от ЗГВБ / отм./ , тъй като той би получил удовлетворяване на вземанията си в производството по несъстоятелност на „ КТБ“ АД. Безспорно това е една от възможностите на кредиторите за удовлетворяване на вземанията си спрямо несъстоятелното дружество ,която не пречатства възможността за този кредитор да се възползва от правата, предоставени му от специалния Закон за гарантиране на влоговете в банките / отм./ и да претендира присъждане на гарантирания размер по влоговете си. Това е така ,тъй като в случай на уважаване на иска по чл.23, ал.1 от ЗГВБ / отм./ и при включване на гарантирания размер на вземането в списъка на приетите вземания за фонда съществува възможност да се суброгира в правата на вложителя с прието вземане / така Определение № 56/04.02.2020год. по т.д.№ 1050/2019год. на ВКС,ТО, Определение № 115/13.03.2019год. по т.д.№ 1976/2018год. на ВКС, ТО /.

Неоснователно е и възражението за недопустимост на решението като постановено по иск , предявен в нарушение на забраната на чл.26, ал.2 от ГПК. Ищецът- адвокатско дружество действително излага твърдения , че паричните средства в две от процесните клиентски сметки са притежание на негови клиенти , което твърдение се потвърждава по категоричен начин от събраните по делото писмени доказателства и от непротиворечивите по отношение на твърдения факт констатации на изготвената в първоинстанционното производство основна ,допълнителна и повторна съдебно икономическа експертиза. Същевременно обаче, основавайки се на характера на тези сметки- такива по чл.39 от Закона за адвокатурата и обстоятелството ,че е титуляр на същите /което се потвърждава от доказателствата по делото /ищцовото дружество заявява права да получи лично за себе си гарантирания размер по сметките , което обосновава извод , че с предявяване на иска по чл.23, ал. 1 от ЗГВБ / отм./ търси защита на свое право, а не на чужди права .Това обуславя и активната му процесуална легитимация по иска, а дали същият има право на гаранция е въпрос на материална правна легитимация, отговор на който ще бъде даден при разглеждане на спора по същество.

Постановеното по така предявените искове решение е правилно . За да уважи иска в размер на 9 880.28 лева , представляваща неизплатена част от гарантирания размер до 196 000 лева на суми за изплащане по петте процесни сметки на ищеца, открити в „ КТБ „ АД в несъстоятелност

и да отхвърли иска до пълния предявен размер и по отношение на претендираната законна лихва по чл.86, ал.1 от ЗЗД, първоинстанционният съд е изложил мотиви, които настоящият въззивен състав напълно споделя и към които препраща на основание чл.272 от ГПК. Решението е съобразено с установената по делото фактическа обстановка и приложимия към спора материален закон, поради което оплакванията във въззивните жалби за неговата неправилност са несъстоятелни.

По силата на разпоредбата на чл. 23, ал.1 от ЗГВБ /отм./ в случаите, при които БНБ е отнела издадения лиценз за банкова дейност на търговска банка, Фондът изплаща задължения на съответната банка към нейни вложители до гарантираните размери. Съгласно чл.4, ал.1 и ал.2 от ЗГВБ /отм./ фондът гарантира пълно изплащане на сумите по влоговете на едно лице в една банка независимо от броя и размера им до 196000 лева, която сума включва и начислените лихви към датата на решението на Българската народна банка за отнемане на издадената лицензия за банкова дейност на търговската банка.

По делото се установи, че ищцовото дружество е открило в „КТБ“ АД три разплащателни сметки и две клиентски сметки по смисъла на чл. 39 от ЗА. Установи се също така, че адвокатското дружество е титуляр на всички открити банкови сметки, както и че средствата в клиентските сметки са притежание на клиенти на адвокатското дружество. Настоящият съдебен състав счита, че въпреки притежанието на средствата по двете клиентски сметки от клиенти на ищцовото адвокатско дружество, то същото, като техен титуляр, има право на вземане за гарантирания размер по тях. Извод за това се следва от характера на адвокатската сметка по чл.39 от ЗА, подробно обсъден от първоинстанционния съд и породилите си при откриването ѝ между банката и адвокатското дружество отношения, респ. породените такива между адвокатското дружество и неговите клиенти. Касае се за две различни групи отношения като релевантни за спора се явяват единствено отношенията между банката и адвокатското дружество, тъй като втората група отношения са предмет на специална закрила и поверителност по отношение и на банката. В тази връзка следва да се отбележи, че разпоредбата на чл.19, ал.1, т.2 от Етичния кодекс на адвоката поставя изискване да се пази в тайна името на клиента-вносител на средствата по адвокатската сметка, което идва в потвърждение на извода, че управлението и разпореждането със средства по клиентските сметки е предоставено на адвокатското дружество, което осъществява и държането върху тях за сметка на своя клиент. В отношенията между банката и адвокатското дружество последното има качеството „титуляр“ на клиентската сметка и като такъв има право на гарантирано плащане от Фонда за гарантиране на влоговете в банките. В контекста на изложеното адвокатското дружество се явява вложител по смисъла на дефиницията, дадена в параграф 1, т.3 от ДР на ЗГВБ /отм./, тъй като е лицето имащо право съгласно приложимите законови и договорни условия да получи паричните средства по процесните клиентски сметки, наличностите по които съставляват „влог“ по смисъла на параграф 1, т.1, т.1 от ДР на ЗГВБ /отм./

Както се посочи по-горе, съгласно цитираната разпоредба на чл.4, ал.1 и ал.2 от ЗГВБ /отм./ Фондът за гарантиране на влоговете в банките гарантира пълно изплащане на сумите по влоговете на едно лице в една банка независимо от броя и размера им до 196 000 лв. Предвидената в Закона за гарантиране на влоговете в банки гаранция има за цел в случаите на банкова несъстоятелност да обезпечи вложителите в банковата система при наличие на специални предпоставки и при равномерно удовлетворяване кредиторите на банката. При съобразяване целта на закона и без да счита, че е налице нужда от тълкуване на разпоредбата на чл.4, ал.1 от ЗГВБ /отм./ настоящият съдебен състав приема, че ищцовото дружество има право на гаранция до размера на сумата от 196 000 лева, независимо от броя на влоговете му в „КТБ“ АД. В този смисъл е и възприетото и от първоинстанционния съд и то не се намира в противоречие с чл.4 от ЗГВБ /отм./ във вр. с параграф 1, т.1 от ДР на ЗГВБ /отм./ Не противоречи и на разпоредбата на чл.6, ал.3 и ал.4 от ЗГВБ /отм./, тъй като договорът за клиентска сметка на адвокатско дружество, сключен на основание чл.39 от ЗА не съставлява договор за съвместен влог, нито договор за банков влог в полза на трето лице -чл. 425 от ТЗ. Съвместният влог е влог, открит на името на две или повече лица, а в случая процесните три клиентски сметки са открити на името на ищцовото адвокатско дружество. С оглед характера на договора за клиентска сметка, сключен на основание чл.39 от ЗА, същият не съставлява договор за влог в полза на трето лице. Такава уговорка при сключването им не се доказва по делото, а и би противоречала на целта за клиентската сметка - адвокатът или адвокатското дружество, а не трето лице, дори и не вложителят на средствата, да се разпорежда с тях. Предвидено е средствата по адвокатската сметка да бъдат разходвани от адвоката или

адвокатското дружество във връзка с осъществяваната от него дейност, а не от неговите клиенти. Горното обосновава извод, че при определяне общия размер на задължението на банката към ищцовото дружество е приложим метода ,предвиден в чл.6, ал.1 от ЗГВБ /отм./ .Така при сбор на сумите по петте влога /сметки/ на ищеца и приспадане на платената от ФГВБ сума в размер на 185 962.59 лева, незаплатената част от дължания се гарантиран размер на влоговете възлиза на сума в размер на 9 880.28 лева ,в който размер искат по чл.23, ал.1 от ЗГВБ /отм./ е уважен ,респ. правилно е отхвърлен за разликата до пълния предявен размер от 236 460.27лева.

С оглед на изложените по –горе съждения, ирелевантни за спора се явяват данните относно вложените от всеки един от клиентите в клиентските сметки средства и правилността на начина ,по който платената от Фонда сума е разпределена и е следва да се разпреди спрямо всеки един от тях , поради което съдът не ги обсъжда.

Частичната основателност на заявената искова претенция предполага разглеждане на правопогасяващото възражение на въззиваемия – ответник , основано на изключението на чл.5, ал.1 ,т.1 от ЗГВБ /отм./ .В цитираната разпоредба е предвидено изключение –да не се изплащат гарантираните размери на влоговете в банката на лица, на които са били предоставени привилегирани лихвени условия в отклонение от обявените от банката условия, които тя е длъжна да прилага към своите вложители. С оглед поддържаното от ответника възражение, че процесният влог попада в кръга на изключенията по чл.5,ал.1,т.1 от ЗГВБ /отм./, съдът намира, че следва да провери дали тази разпоредба е правилно транспонирана във връзка с разпоредбата на чл.7, ал.2 и Приложение I към него от Директива 94/19/ЕО.

Като нормативен акт на Европейския съюз директивата има за свои адресати една или повече държави-членки, възлагайки им задължение за постигане на определена нормативна цел /резултат/ чрез използване на националните законодателни инструменти и при известна /различна за всяка директив/ степен на свобода на националния законодател в избора на вида и съдържанието на използвания инструмент. С Директива 94/19/ЕО държавите-членки са задължени да осигурят на територията си въвеждане и официално признаване на една или повече схеми за гарантиране на депозити – чл.3, ал.1, посредством които, при настъпване на съответните обстоятелства, да се осигури изплащане на обхванатите от гаранцията депозити – чл.10, ал.1. Това е изискваният от директивата резултат, задължителен за постигане от всяка държава-членка.

За Република България Директива 94/19/ЕО е станала задължителна, съответно срокът за изпълнението ѝ е изтекъл на 01.01.2007 год. съгласно чл.52 от Договора за присъединяването на Република България и Румъния към Европейския съюз, т.е. от 01.01.2007 г. националното право следва да съдържа разпоредби, съобразени с нормите на Директивата. Обсъжданата норма на чл.5, ал.1,т.1 от ЗГВБ /отм./ е действала и след посочената дата, до отмяната на закона през 2015 г., поради което същата е следвало да бъде съобразена с нормите на Директивата.

Съгласно чл.7, ал.2 от Директива 94/19/ЕО „Държавите-членки могат да предвидят определени вложители или депозити да бъдат изключени от гаранция или да бъдат гарантирани на по-ниско ниво. Тези изключения са изброени в Приложение I.“. В т.11 от Приложение I „Списък на изключенията, посочени в чл.7,параграф 2“ е предвидено изключението „Депозити, за които вложителят на индивидуална основа е ползвал от същата кредитна институция проценти и финансови отстъпки, които са спомогнали за влошаване на финансовото ѝ състояние“. От съпоставката на изключенията за изплащане гарантираните размери на влоговете по двата текста - чл.5,ал.1,т.1 от ЗГВБ /отм./ и т.11 от Приложение I от директивата е видно, че разпоредбата на директивата въвежда изрично допълнително условие, необходимо за изключване от обхвата на гаранцията на съответния депозит - съответната индивидуално уговорена финансова отстъпка да е спомогнала за влошаване на финансовото състояние на кредитната институция. Тълкуването на употребения в директивата израз „ спомогнали за влошаване на финансовото състояние“ и останалите нейни разпоредби не оставя съмнение, че той въвежда изискване за наличието на причинна връзка между „процентите и финансовите отстъпки“, уговорени по съответните депозити, и финансовото състояние на кредитната институция, когато тя по преценка на съответните компетентни органи „изглежда неспособна за момента, по причини, които са пряко свързани с нейното финансово състояние, да изплати депозита и, че не съществува близка перспектива тя да бъде в състояние да го направи“ по смисъла на чл.1, т.3, i) от директивата.

Видно е, че това допълнително условие не е било въведено в текста на чл.5, ал.1, т.1 от

ЗГВБ /отм./. Доколкото то изисква установяване на допълнителни обстоятелства /причинна връзка/, неговото наличие ограничава приложното поле на изключението по т.11, съответно разширява обхвата на гаранцията. Обратно, липсата на това условие в текста на чл.5, ал.1, т.1 от ЗГВБ /отм./ разширява приложното поле на изключението, респ. ограничава обхвата на гаранцията в степен, по-голяма от предвиденото в директивата. Съответно не реализира в пълнота предписанието на директивата за осигуряване на гаранция на депозитите.

Изложеното обуславя извода, че конкретната разпоредба на Директива 94/19/ЕО е неточно транспонирана в текста на чл.5, ал.1, т.1 от ЗГВБ /отм./.и това поставя въпроса коя от двете правни норми е приложима в настоящия случай.

Като изключение от общото правило „разпоредбите на директивите не се прилагат пряко“, тяхното пряко приложение е допустимо в случаите, когато: 1. държава-членка не е изпълнила /изцяло, частично или неточно) в установения срок задължението си за транспонирането им; 2. разпоредбите на директивата да са безусловни и достатъчно прецизни; 3. тези разпоредби да установяват права на отделни субекти, противопоставяни срещу същата държава-членка /без значение дали в публичното или частното качество на същата/ или срещу орган или организация, намиращи се под юрисдикцията или контрола на тази държава или притежаващи особени правомощия, които надхвърлят правомощията, характерни за отношенията между частни лица /С., дело № С-188/89, F. v. B. Gas/.

В процесния случай първото от посочените условия е налице - след изтичане на установения от чл.52 от Договора за присъединяване срок и след това, до отмяната на ЗГВБ /отм./, нормата на чл.5, ал.1, т.1 е установявала изключение от обхвата на гаранцията, по-широко от допустимото съгласно т.11 от Приложение I към директивата.

Налице е и второто условие - разпоредбите на Приложение I към чл.7, параграф 2 и в частност на т.11 е безусловно и достатъчно прецизно, въвеждайки изискването при изключването на определен депозит от обхвата на гаранцията, предоставените по него финансови отстъпки да се намират в причинна връзка с влошаването на финансовото състояние на кредитната институция. Същественото е причинната връзка да съществува, като не е задължително стойността на приеманите от кредитната институция депозити, съпоставена с общия финансов ресурс на банката, да бъде значителна.

Налице е и третото условие - обсъжданите норми на директивата са от пряко значение за претендираното от ищцата право, противопоставяно на ответника, който се явява юридическо лице, създадено с особен закон /чл.7, ал.1 и 2 от ЗГВБ /отм./, респ. чл.2, ал.1, във вр. с параграф 4 ЗГВБ/, управлявано от държавата /чл.9, ал.2 ЗГВБ /отм./, респ. чл.4, ал.2 ЗГВБ/ и контролирано също от държавата в лицето на Сметната палата /чл.7, ал.4 ЗГВБ /отм./, респ. чл.2, ал.3 ЗГВБ/. Правата на отделните субекти са противопоставяни срещу ФГВБ, който без да притежава властническите правомощия, установени в Конституцията и законите в полза на органите на държавна власт, на държавно управление и на съдебните органи, несъмнено е орган, намиращ се под юрисдикцията и контрола на българската държава, който освен това притежава особени правомощия, които надхвърлят правомощията, характерни за отношенията между частни лица, по смисъла на цитираното решение на С..

Предвид изложеното, в процесния случай нормата на чл.5, ал.1, т.1 от ЗГВБ /отм./ не намира приложение. Задължението на Фонда по чл.23, ал.1 за изплащане задължението на банката към нейните вложители до гарантирания размер от 196 000 лева следва да бъде преценявано при пряко приложение на нормите на чл.7, параграф 1а, във вр. с т.11 от Приложение I от Директива 94/19/ЕО, в който смисъл е и възприетото от първоинстанционния съд .

При установените по делото договорености между банката и ищцовото адвокатско дружество, съпоставими към предоставяните такива спрямо останалите клиенти на банката, предвидени в приложената по делото Скала на стандартните лихвени проценти се налага извод, че уговорения лихвен процент по специалната сметка в евро с IBAN: ***** ** ***** с титуляр Адвокатско дружество „ К. и партньори“ се отклоняват от стандартните лихвени условия на „ КТБ“ АД, действали към датата на сключване на договора за специалната сметка от 09.06.2014год. до 06.11.2014год. . Данни за това се съдържат и изготвената в основна и допълнителна съдебно-икономическа експертиза, чиито констатации, в тази си част, не са оспорени от страните и не се опровергават от други доказателства по делото. Така от основаната съдебно икономическа експертиза става ясно, че отклонението е в размер на 10 пъти или лихвените условия по

специалната сметка са 10 пъти по –високи от действащите стандартни лихвени условия за безсрочни / разплащателни сметки и сметки на юридически лица в евро на банката.

Предвид на горното подлежи на изследване въпроса дали индивидуално уговорения по процесната клиентска сметка лихвен процент е спомогнал за влошаване на финансовото състояние на банката ,тоест налице е изискващата се от т.11 от Приложение I на директивата причинна връзка. Първоинстанционният съд е приел липса на доказана причинно следствена връзка и този извод е направен в съответствие със събраните по делото доказателства. Оплакванията за противното са несъстоятелни.

По така поставения въпрос са налице констатации в изготвената в първоинстанционния съд основна експертиза /депозирана на 05.02.2021год./и както и в изготвената повторна съдебно-икономическа експертиза /депозирана 09.07.2021год./ В първата е изразено експертно становище ,че от една страна сключването на привилегировани лихвени проценти по депозити води до увеличаване разходите на банката за лихви към вложителя, но от друга – банката привлича по – голям финансов ресурс от т.н. привилегировани депозити и разполага с по-големи възможности /ресурс /за реализиране на допълнителни доходи от дейността. Привнесеният ресурс според експертизата увеличава оборотния капитал на банката като с увеличаване разходите за лихви се увеличават приходите от лихви по предоставените кредити от новопривлечените средства. В експертизата са налице данни ,че по официална статистика през 2008год. търговските банки в страната ,в частност и „КТБ“ АД значително са повишили ликвидността си от втората половина на 2009год. чрез набиране на свеж финансов ресурс и то в резултат на всеобща тенденция за увеличение на средните лихвени проценти по депозитите.В повторната съдебно икономическа експертиза е налице констатация, че наличието на привилегировани лихвени условия по определени влогове в „КТБ“ АД , които са в отклонение на обявените от банката лихвени условия,които тя прилага към останалите свои вложители,при равни други условия , не са посочени като условия спомагащи за влошаването на финансовото състояние на банката в одиторския доклад , извършен от „Ърнест енд Янг Одит“ ООД, „Делойт България“ ООД и „АФА „ ООД към 30.09.2014год. извършен относно „КТБ“ АД. Позовавайки се на доклада , както и на приетото в Решение № 8/27.05.2021год. на Конституционния съд, вещото лице изготвил повторната експертиза / в с.з. на 21.11.2021год. /, че влошаването на финансовите показатели на „КТБ“ АД не е резултат на привилегированите депозити , а на кредитната политика на банката.

При тези експертни констатации, които по съществото си са идентични , се следва извода ,направен и от първоинстанционния съд, а именно че не е доказано по делото че уговарянето на привилегировани лихвени условия е допринесло за негативните финансови резултати на банката и съответно до изпадането ѝ в неплатежоспособност.

Според нормата на чл. 4 от ЗГВБ /отм./, фондът гарантира пълно изплащане на сумите по влоговете на едно лице в една банка, независимо от броя и размера им до 196 000 лв. /ал. 1 като в тази сума се включват и начислените лихви към датата на решението на Българската народна банка по чл. 23, ал. 1 /ал. 2/. Съгласно чл. 24, ал. 2 от ЗГВБ /отм./, фондът не дължи лихви по гарантираните суми,като предвид изричното изключване на отговорността на фонда за заплащане на лихви , исквата претенция по чл.86, ал.1 от ЗЗД се явява неоснователна и правилно е отхвърлена от първоинстанционния съд, в който смисъл е и преобладаващата съдебна практика.

Поради съвпадащите изводи на двете съдебни инстанции , обжалваното решение се явява правилно и следва да бъде потвърдено. Подадените въззивни жалби са неоснователни и следва да бъдат оставени без уважение. Предвид на това страните не си дължат разноски и те следва да останат така, както са направени от всяка една от тях.

Мотивиран от изложеното, Апелативен съд-София ,ТО, 9-ти състав

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 260082/31.01.2022год., постановено по т.д.№ 2591/2019год. по описа на Софийски градски съд, ТО, VI-състав.

РЕШЕНИЕТО е постановено при участието на „ Корпоративна търговска банка „ АД в

несъстоятелност като трето лице помагач на страната на Фонд за гарантиране на влоговете в банки.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред ВКС на РБ ,при наличие на предпоставките на ч.280, ал.1 и 2 от ТПК , в едномесечен срок от връчването му на страните .

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____